

SOLENS INSTRUMENT

Ett mystiskt klirrande bröt tystnaden i gläntan då sällskapet rörde på sig, vände sig om och blickade in i skogen. Allt var tyst mellan träden och inget väderstreck skiljde sig från ett annat. Solen sken på himmelen men skänkte föga kunskap. En fågel uppe bland träden gav ifrån sig ett dovt ljud till hån för de vilsna.

Vinden ven mellan träden. Detta var det enda ljudet, och det förde med sig en doft av mossa, barr och trä. Då vinden passerat främlingarna bar den en doft av parfym, krydda och färgstark blom. De såg på varandra mellan springorna i huvudduken. Inga ord behövde yttras.

Gläntans gräs täcktes nu av en matta, som om den stod i sommarblomning. På mattan lades en kista av trä; varken björk, gran, tall eller al. Kistan öppnades och innehållet reflekterade ett sådant sken som skogens träd aldrig skådat. Bitarna fogades samman och texten på en pergamentrulle lästes upp högt.

Instrumentet höjdes mot solen, och reflekterade ljus över varje stock och sten. Man nickade åt varandra. Solen hade visat vägen. Kunskapen från hemlandet motade främlingslandets lystna skogar. Vad som sedan följde kan inte beskrivas. Varför dessa monotona läten och mystiska ord? Varför dessa uppsträckta händer?

Rådjuret hade vandrat iväg när den märkliga doften nådde dess näsa. Nu hörde rådjuret märkliga ljud, men ljuden blev svagare. Gott är gräset i gläntan, så rådjuret återvände. Gläntan var sig lik, men märkliga dofter hade rotat sig i gräset. Fåglarna återvände och skogens ljud hade återvänt. Ett svagt klirrande kunde ännu höras, men det drev längre och längre bort. Främlingarna hade passerat. Solens instrument hade visat dem vägen.